

I Polski Kongres Prawa Konkurencji

**Zakres zastosowania przepisów
ustawy o zwalczaniu nieuczciwej
konkurencji dotyczących
ochrony geograficznych
oznaczeń pochodzenia.**

Edyta Całka

I Polski Kongres Prawa Konkurencji

Zakres zastosowania przepisów ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji dotyczących ochrony geograficznych oznaczeń pochodzenia.

Edyta Całka

Draft Paper.
Please do not quote

Edyta Calka*

**Zakres zastosowania przepisów
ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji
dotyczących ochrony geograficznych oznaczeń pochodzenia.**

Spis treści

- I. Geograficzne oznaczenia pochodzenia. Charakterystyka ogólna.
- II. Ochrona oznaczeń geograficznych w prawie unijnym i w prawie krajowym.
- III. Zakres stosowania art. 8 ZNKU w świetle rozporządzenia nr 1151/2012.
- IV. Zakres stosowania art. 9 ZNKU w świetle rozporządzenia nr 1151/2012.
- V. Podsumowanie.

I. Geograficzne oznaczenia pochodzenia. Charakterystyka ogólna

Geograficzne oznaczenia pochodzenia (oznaczenia geograficzne)¹ identyfikują ściśle określone miejsce na Ziemi. Są one nośnikiem informacji o pochodzeniu towaru (usługi) z określonego obszaru geograficznego².

W obrocie oznaczenia geograficzne występują zazwyczaj jako nazwy geograficzne kraju, regionu, miejscowości itd. Mogą być również używane w innej postaci: zdjęć, rysunków, symboli (np. wizerunek pary tancerzy w regionalnych strojach kurpiowskich, butelka oliwy w kształcie krzywej wieży w Pizie itp.) odnoszących się do konkretnego miejsca lub obszaru geograficznego.

Oznaczenia geograficzne są oznaczeniami odróżniającymi. Przekazywana przez nie informacja o pochodzeniu geograficznym towaru pozwala odróżnić towary, wytworzone w

* Dr. Adiunkt w Katedrze Prawa Unii Europejskiej UMCS Lublin.

¹ Zob. obszernie w kwestii terminologii oznaczeń geograficznych *E. Calka*, Geograficzne oznaczenia pochodzenia. Studium z prawa wspólnotowego i prawa polskiego, Warszawa 2008, s. 59 i nast.

² Zob. bliżej na ten temat *E. Calka*, Ochrona geograficznych oznaczeń pochodzenia, PPH 2002, Nr 9 i podana tam literatura, *M. Poźniak-Niedzielska*, Ochrona nazw geograficznych służących oznaczaniu pochodzenia towarów, RPEiS 1984, Nr 1, s. 119 i nast., *I. Wiszniewska*, *R. Knaak*, Unormowanie ochrony oznaczeń geograficznych; potrzeba jego modyfikacji, PPH 2000, Nr 1 i nast.; *E. Calka*, Ochrona geograficznych oznaczeń pochodzenia, PPH 2002, Nr 9

danym regionie geograficznym od innych towarów tego samego rodzaju, pochodzących spoza wskazanego obszaru.

Wśród oznaczeń geograficznych rozróżnia się oznaczenia zwykłe (proste, neutralne jakościowo) i oznaczenia kwalifikowane. Zwykłe oznaczenia informują odbiorców o pochodzeniu towaru z konkretnego miejsca geograficznego. Nie przekazują przy tym informacji o cechach jakościowych towaru wynikających z pochodzenia geograficznego (np. oznaczenie „szynka z Lublina” informuje jedynie o tym, że szynka została wytworzona w Lublinie; oznaczenie to nie jest nośnikiem informacji o cechach charakterystycznych szynki, które wynikałyby z jej pochodzenia geograficznego). Natomiast kwalifikowane oznaczenia geograficzne oprócz zwykłej (prostej) informacji o pochodzeniu geograficznym towaru wskazują również na związek między pochodzeniem towaru z określonego obszaru geograficznego a renomą lub cechami jakościowymi towaru. Cechy te, w przypadku towarów opatrzonych kwalifikowanymi oznaczeniami geograficznymi, są zasługą środowiska geograficznego, które tworzą zarówno czynniki naturalne (np. klimat, woda, gleba, itd.), jak i czynniki ludzkie (np. lokalne *know-how*). Związek towar-jakość/renoma-pochodzenie cechuje wyłącznie towary z kwalifikowanymi oznaczeniami geograficznymi np. nazwa „szynka parmeńska” odnosi się do szynki pochodzącej z prowincji Parmy we Włoszech, która charakteryzuje się określonym smakiem, zapachem, wyglądem itd. Związek towar-jakość/renoma-pochodzenie nie występuje w przypadku towarów opatrzonych zwykłymi oznaczeniami geograficznymi.

Biorąc pod uwagę sposób, w jaki oznaczenia geograficzne identyfikują pochodzenie towaru dzieli się je na oznaczenia bezpośrednie i pośrednie. Oznaczenia bezpośrednie, będące nazwami geograficznymi miast, regionów, państw, rzek, masywów górskich itd., wprost (bezpośrednio) wskazują miejsce pochodzenia towaru. Oznaczenia te mogą mieć formę przymiotnikową lub odrzeczownikową np. „kawior norweski”, „turrón z Alicante”, „Krynica”. Z kolei pośrednie oznaczenia nie informują wyraźnie o pochodzeniu geograficznym towaru. Zawierają jednak pewne wskazówki, które pozwalają przeciętnemu odbiorcy – na podstawie wielu lat używania, tradycji – łączyć dany towar z konkretnym miejscem geograficznym³. Przykładem pośredniego oznaczenia geograficznego jest nazwa sera „feta”, która nie jest nazwą geograficzną ale kojarzy się z serem pochodzącym z Grecji.

Istnieje również podział oznaczeń geograficznych na oznaczenia słowne, słowno-graficzne i graficzne (do tych ostatnich należą fotografie, rysunki itp. wskazujące na określone miejsce geograficzne, np. zdjęcie krajobrazu Toskanii na etykiecie oliwy z oliwek).

³ E. Calka, [w:] System Prawa Prywatnego, red. R. Skubisz, t. 14B, Warszawa 2012, s. 1249 i 1250.

II. Ochrona oznaczeń geograficznych w prawie unijnym i w prawie krajowym

Problematyka geograficznych oznaczenia pochodzenia (oznaczeń geograficznych) jest przede wszystkim uregulowana na szczeblu unijnym, w Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (rozporządzenie nr 1151/2012)⁴. Z punktu widzenia ochrony oznaczeń geograficznych w Polsce rozporządzenie nr 1151/2012 ma podstawowe znaczenie. Rozporządzenie to, ustanawiając odrębny, unijny reżim prawny ochrony oznaczeń geograficznych, ma bowiem pierwszeństwo stosowania przed ustawami krajowymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

W świetle przepisów rozporządzenia nr 1151/2012 (Tytuł II Chronione nazwy pochodzenia i chronione oznaczenia geograficzne) unijnej ochronie przez rejestrację w Brukseli podlegają dwa rodzaje geograficznych oznaczeń pochodzenia: nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne. Zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1151/2012 „nazwa pochodzenia” oznacza „nazwę, którą określa się produkt: pochodzący z określonego miejsca, regionu lub, w wyjątkowych przypadkach, kraju, którego jakość lub cechy charakterystyczne są w istotnej lub wyłącznej mierze zasługą szczególnego środowiska geograficznego, na które składają się czynniki naturalne i ludzkie oraz którego wszystkie etapy produkcji odbywają się na określonym obszarze geograficznym”. Natomiast według art. 5 ust. 2 „oznaczeniem geograficznym” jest „nazwa, którą określa się produkt: pochodzący z określonego miejsca, regionu lub, w wyjątkowych przypadkach, kraju, którego określona jakość, renoma lub inna cecha charakterystyczna w głównej mierze wynika z tego pochodzenia geograficznego; oraz którego przynajmniej jeden etap produkcji odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym”.

Ochrona oznaczeń geograficznych stanowiąca przedmiot regulacji rozporządzenia nr 1151/2006 ma charakter wyczerpujący. Oznaczenia objęte przepisami tego rozporządzenia („chronione nazwy pochodzenia” i „chronione oznaczenia geograficzne”) korzystają wyłącznie z unijnej ochrony przewidzianej w przepisach rozporządzenia i nie podlegają ochronie wynikającej z jakichkolwiek przepisów prawa krajowego państw członkowskich Unii Europejskiej (wyjątek stanowi tymczasowa ochrona krajowa). Tymczasem w państwach członkowskich Unii Europejskiej, w tym w Polsce, obowiązują regulacje krajowe odnoszące się do ochrony geograficznych oznaczeń pochodzenia. Powstaje zatem pytanie o stosunek tych regulacji do rozporządzenia nr 1151/2012.

⁴ Dz. Urz. UE z 14.12.2012, L 343, s. 1—29.

Na gruncie prawa polskiego, problematyka oznaczeń geograficznych stanowi przedmiot regulacji kilku aktów prawnych, w szczególności: ustawy z 2004 r. o rejestracji i ochronie nazw i oznaczeń produktów rolnych i środków spożywczych oraz o produktach tradycyjnych⁵ (NPRU), ustawy z 2000 r. Prawo własności przemysłowej (PWPU)⁶ oraz ustawy z 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (ZNKU)⁷.

Wskazane regulacje prawa polskiego wykonują lub pozostają w związku z rozporządzeniem nr 1151/2012 (tak jest w przypadku NPRU) lub obowiązują niezależnie od przepisów rozporządzenia (tak jak przepisy ZNKU i PWPU). Na tym tle wyłania się pytanie teoretyczne i praktyczne o dopuszczalność krajowej ochrony oznaczeń geograficznych w związku z obowiązywaniem rozporządzenia nr 1151/2012, które przewiduje wyczerpujący charakter ochrony unijnej zarejestrowanych nazw pochodzenia i zarejestrowanych oznaczeń geograficznych. O ile w przypadku NPRU i PWPU zagadnienie to nie budzi większych wątpliwości, ponieważ znajduje rozstrzygnięcie w przepisach tych ustaw, zgodnych z przepisami rozporządzenia nr 1151/2012, o tyle w przypadku ZNKU kwesta ta nie jest już tak jasna. W szczególności chodzi o określenie aktualnego, przedmiotowego zakresu stosowania art. 8 i 9 ZNKU.

III. Zakres stosowania art. 8 ZNKU w świetle rozporządzenia nr 1151/2012

Zgodnie z art. 8 ZNKU „czynem nieuczciwej konkurencji jest opatrywanie towarów lub usług fałszywym lub oszukańczym oznaczeniem geograficznym wskazującym bezpośrednio albo pośrednio na kraj, region lub miejscowość ich pochodzenia albo używanie takiego oznaczenia w działalności handlowej, reklamie, listach handlowych, rachunkach lub innych dokumentach”.

Powyższy przepis dotyczy zwykłych oznaczeń geograficznych. Zwykłe oznaczenia, o których mowa mogą być zarówno oznaczeniami bezpośrednimi, jak i pośrednimi towarów (naturalnych, przemysłowych itd.) oraz usług.

Ochrona przez używanie, wynikająca z art. 8 ZNKU, wiąże się z zakazem opatrywania towarów lub usług fałszywymi lub oszukańczymi oznaczeniami geograficznymi, które mogą wprowadzić przeciętnego odbiorcę w błąd co do pochodzenia geograficznego towarów. Na tle wskazanego przepisu rozróżnia się fałszywe oznaczenia geograficzne od oznaczeń oszukańczych. Oznaczeniami fałszywymi są oznaczenia nieprawdziwe, natomiast oznaczeniami oszukańczymi są oznaczenia, które wprawdzie wskazują na prawdziwe miejsce

⁵ Dz. U. z 2005 r. Nr 10, poz. 68 ze zm.

⁶ Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117 ze zm. (tekst jedn.).

⁷ Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm. (tekst jedn.).

pochodzenia (np. miejscowość London w Kanadzie), ale w rzeczywistości prowadzą do powstania mylnego wyobrażenia o pochodzeniu towarów lub usług, gdyż ich użycie może prowadzić do powstania skojarzeń niezgodnych z prawdą⁸.

Z punktu widzenia oceny legalności stosowania zakazu używania fałszywych i oszukańczych oznaczeń geograficznych, na tle art. 8 ZNKU istotne jest rozstrzygnięcie relacji tego przepisu do przepisów unijnego rozporządzenia nr 1151/2012. Rozstrzygnięcie tego problemu pozwoli bowiem wyznaczyć zakres stosowania art. 8 ZNKU, a w szczególności dopuszczalność krajowej ochrony zwykłych oznaczeń geograficznych.

Jak już wyżej wskazano, art. 8 ZNKU przewiduje ochronę zwykłych oznaczeń geograficznych. Tymczasem rozporządzenie nr 1151/2012 dotyczy rejestracji wyłącznie kwalifikowanych oznaczeń geograficznych. Regulacja art. 8 ZNKU pozostaje zatem poza zakresem stosowania wskazanego rozporządzenia. Tym samym należy przyjąć, iż rozporządzenie nr 1151/2012 nie wyłącza krajowej ochrony zwykłych oznaczeń geograficznych wynikającej z art. 8 ZNKU.

Powyższa teza znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W wyrokach w sprawie *Pistre*⁹, w sprawie *Warsteiner*¹⁰ oraz w sprawie *Bud I*¹¹ i *Bud II*¹² Trybunał uznał dopuszczalność krajowej ochrony oznaczeń geograficznych, które nie wchodzą w zakres rozporządzenia nr 1151/2012¹³. W szczególności Trybunał orzekł, iż unijne przepisy o ochronie oznaczeń geograficznych nie wyłączają stosowania przepisów krajowych dotyczących ochrony zwykłych oznaczeń geograficznych, w wypadku których nie istnieje związek pomiędzy cechami produktu i konkretnym obszarem geograficznym.

IV. Zakres stosowania art. 9 ZNKU w świetle rozporządzenia nr 1151/2012

⁸ W kwestii oznaczeń fałszywych i oszukańczych zob. obszernie *M. Poźniak-Niedzielska, E. Calka*, Art. 8-9 [w:] *Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz*, red. J. Szwejca, wyd. 3, Warszawa 2012 r., s. 343 oraz *E. Nowińska*, [w:] *System Prawa Prywatnego*, red. R. Skubisz, t. 14B, Warszawa 2012, s. 1379.

⁹ Wyrok ETS z dnia 7 maja 1997 r. w sprawach łączonych 321/94, 322/94, 323/94, 324/94, *Jacques Pistre, Michèle Barthes, Yves Milhau i Didier Oberti*, Zb.Orz. 1997, s. I-2343; wyr. w tłum. *E. Calki*, w: Skubisz, *Własność przemysłowa*, s. 453 i n.

¹⁰ Wyrok ETS z dnia 7 listopada 2000 r. w sprawie C-312/98 *Schutzverband gegen Unwesen in der Wirtschaft eV v. Warsteiner Brauerei Haus Cramer GmbH & Co. KG*, Zb.Orz. 2000, s. I-9187; wyr. w tłum. *E. Calki*, [w:] *Własność przemysłowa. Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich i Sądu Pierwszej Instancji*, red. R. Skubisz, s. 470 i n.

¹¹ Wyrok ETS z dnia 18 listopada 2003 r. w sprawie C-216/01 *Budějovický Budvar, národní podnik v. Rudolf Ammersin GmbH*, Zb.Orz. 2003, s. I-13617; wyr. w tłum. *E. Calki*, [w:] Skubisz, *Własność przemysłowa*, s. 528 i n.

¹² Wyrok ETS z dnia 8 września 2009 r. w sprawie C-478/07 *Budějovický Budvar, národní podnik v. Rudolf Ammersin GmbH*, Zb.Orz. 2009, s. I-7721.

¹³ Trybunał orzekł na tle przepisów dawniej obowiązującego unijnego Rozporządzenia Rady EWG nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych. Orzecznictwo Trybunału dotyczące wykładni przepisów tego rozporządzenia zachowuje walor aktualności w odniesieniu do obecnie obowiązującego rozporządzenia nr 1151/2012.

W świetle art. 9 ust. 1 ZNKU „jeżeli towar lub usługa w miejscu pochodzenia korzysta z ochrony, a z pochodzeniem z określonego regionu lub miejscowości są związane ich szczególne cechy lub właściwości, czynem nieuczciwej konkurencji jest fałszywe lub oszukańcze używanie takich chronionych oznaczeń geograficznych i chronionych nazw pochodzenia”. Natomiast zgodnie z art. 9 ust. 2 ZNKU „czynem nieuczciwej konkurencji jest także używanie oznaczeń i nazw, o których mowa w art. 9 ust. 1 ZNKU, nawet z dodatkiem rodzaj, typ, metoda albo równoznacznym”.

„Chronione oznaczenia geograficzne” i „chronione nazwy pochodzenia”, o których mowa w art. 9 ZNKU są kwalifikowanymi oznaczeniami geograficznymi. Odnoszą się bowiem do towarów lub usług pochodzących z określonego miejsca geograficznego, z którym związane są ich pewne szczególne cechy, właściwości lub renoma. Przepis art. 9 ZNKU chroni kwalifikowane oznaczenia geograficzne w granicach, pełnionych przez nie funkcji, w szczególności funkcji oznaczenia pochodzenia towarów lub usług ze wskazanego obszaru geograficznego oraz funkcji gwarancyjnej ze względu na określone cechy jakościowe towarów lub usług wynikające z miejsca ich pochodzenia.

Terminy „chronione oznaczenia geograficzne” oraz „chronione nazwy pochodzenia” zostały wprowadzone do art. 9 ZNKU na skutek zmian przewidzianych przepisami NPRU. Polski ustawodawca wprowadził te dwa terminy w miejsce funkcjonującego przed nowelizacją ZNKU pojęcia „geograficzne oznaczenia regionalne”. Przepisy ZNKU nie definiują „chronionych oznaczeń geograficznych” i „chronionych nazw pochodzenia”, co w praktyce rodzi poważne wątpliwości natury interpretacyjnej. Zasadniczo wynikają one stąd, że nazewnictwo chronionych oznaczeń z art. 9 ZNKU pokrywa się z terminologią chronionych oznaczeń z art. 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1151/2012. Takie identyczne brzmienie pojęć może prowadzić do błędnej konkluzji, że „chronione oznaczenia geograficzne” i „chronione nazwy pochodzenia” z art. 9 ZNKU należy rozumieć w znaczeniu „chronionych oznaczeń geograficznych” i „chronionych nazw pochodzenia” zdefiniowanych w art. 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1151/2012. Tymczasem rozporządzenie nr 1151/2012, ze względu na swój wyczerpujący charakter, wyłącza jakkolwiek ochronę krajową chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych. Oznaczenia podlegające przepisom tego rozporządzenia korzystają wyłącznie z ochrony unijnej przewidzianej w art. 13 rozporządzenia i nie mogą podlegać krajowym regulacjom dotyczącym zwalczania nieuczciwej konkurencji.

W takim wypadku celowościowa i systemowa wykładnia art. 9 ZNKU nakazuje interpretować użyte w tym przepisie pojęcia inaczej niż w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2

rozporządzenia nr 1151/2012. W szczególności pojęcia z obecnego art. 9 ZNKU, odpowiadające w zasadzie terminowi „geograficzne oznaczenia regionalne” z dawnego art. 9 ZNKU należałoby interpretować zgodnie z wykładnią art. 22 ust. 1 TRIPS, zawierającego definicję kwalifikowanych oznaczeń geograficznych¹⁴.

Z powyższego wynika, iż sytuacja prawna kwalifikowanych oznaczeń geograficznych stanowiących przedmiot regulacji art. 9 ZNKU zasadniczo różni się od tej, w jakiej znajdują się zwykłe oznaczenia geograficzne z art. 8 ZNKU. Kwalifikowane oznaczenia produktów rolnych i środków spożywczych, w przeciwieństwie do zwykłych oznaczeń geograficznych, wchodzi w zakres regulacji rozporządzenia nr 1151/2012. Oznaczenia te korzystają wyłącznie z ochrony na szczeblu unijnym. Krajowa ochrona przewidziana przepisami o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji jest wyłączona w odniesieniu do kwalifikowanych oznaczeń geograficznych, zarówno tych, które zgodnie z rozporządzeniem nr 1151/2012 Komisja Europejska wpisała do unijnego rejestru chronionych nazw pochodzenia oraz chronionych oznaczeń geograficznych, jak i tych, które nie zostały zarejestrowane na podstawie tego rozporządzenia. Zgodnie bowiem z orzecnictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. wyrok w sprawie *Gorgonzola*¹⁵ oraz wyrok w sprawie *Bud II*¹⁶) wyczerpujący charakter rozporządzenia nr 1151/2012 w praktyce pozbawia nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne produktów rolnych i środków spożywczych, które nie są chronione na szczeblu unijnym jakiegokolwiek ochrony krajowej właściwej kwalifikowanym oznaczeniom – w tym ochrony wynikającej z art. 9 ZNKU. Wydaje się, iż co najwyżej kwalifikowane oznaczenia geograficzne mogą korzystać z ochrony jako zwykłe oznaczenia geograficzne w rozumieniu art. 8 ZNKU.

Na koniec należy podkreślić, iż rozporządzenie nr 1151/2012 ma ograniczony zakres przedmiotowy i reguluje sytuację prawną wyłącznie kwalifikowanych oznaczeń produktów rolnych i środków spożywczych. Tymczasem art. 9 ZNKU odnosi się do wszystkich rodzajów towarów i usług. W szczególności chronione oznaczenia mogą służyć identyfikacji towarów pochodzenia naturalnego, innych niż produkty rolne i środki spożywcze (np. marmur), jak też towarów produkowanych w sposób przemysłowy lub w ten sposób przetwarzanych, a także wyrobów rękodzielniczych. W zakresie w jakim przepis art. 9 ZNKU odnosi się do takich

¹⁴ Zob. w tej kwestii obszernie M. Poźniak-Niedzielska, E. Całka, Art. 8-9 [w:] Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, s. 358 i nast.

¹⁵ Wyrok ETS z dnia 4 marca 1999 r. w sprawie C-87/97 *Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola v. Käseerei Champignon Hofmeister GmbH & Co. KG i Eduard Blacharz GmbH* (Zb. Orz. 1999, s. I-1301, wyr. w tłum. E. Calki, [w:] R. Skubisz, Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, poz. 62.

¹⁶ Wyrok ETS z dnia 8 września 2009 r. w sprawie C-478/07 *Budějovický Budvar, národní podnik v. Rudolf Ammersin GmbH*, Zb.Orz. 2009, s. I-7721.

towarów niebędących produktami rolnymi lub środkami spożywczymi, rozporządzenie nr 1151/2012 nie ma wpływu na zakres stosowania art. 9 ZNKU.

V. Podsumowanie

Rozporządzenie nr 1151/2012 odnosi się wyłącznie do kwalifikowanych oznaczeń geograficznych produktów rolnych i środków spożywczych. Zwykle oznaczenia geograficzne pozostają poza zakresem jego stosowania. Rozporządzenie nr 1151/2012 nie wyłącza zatem krajowej ochrony zwykłych oznaczeń geograficznych, wynikającej z art. 8 ZNKU. Jeśli chodzi natomiast o kwalifikowane oznaczenia geograficzne, ich sytuacja prawna jest inna. Ze względu bowiem na wyczerpujący charakter rozporządzenia nr 1151/2012, wyłączona jest krajowa ochrona kwalifikowanych oznaczeń geograficznych produktów rolnych i środków spożywczych. W konsekwencji chronione nazwy pochodzenia i chronione oznaczenia geograficzne produktów rolnych i środków spożywczych pozostają poza zakresem stosowania art. 9 ZNKU, pomimo, iż wykładania językowa tego przepisu prowadzi do odmiennego wniosku. W praktyce stosowanie art. 9 ZNKU ogranicza się do kwalifikowanych oznaczeń geograficznych usług oraz produktów niebędących produktami rolnymi lub środkami spożywczymi.

De lege ferenda przepis art. 9 ZNKU powinien być znowelizowany, w celu zapewnienia jego pełnej zgodności z przepisami unijnego rozporządzenia nr 1151/2012. W tej sytuacji należałoby rozpocząć prace legislacyjne prowadzące do zmiany zakresu przedmiotowego art. 9 ZNKU (lub ewentualnie uchylecia tego przepisu ze względu na znikomy zakres stosowania).